

[Poul Møller.]

denne sag er noget, det danske folk ønsker eller føler — sagen har jo ikke været til folkeafstemning. Men vi ved, at der hos mange danske er følelser for og imod, og de følelser, der giver udtryk for et standpunkt, der er modsat regeringens, bliver udpeget som chauvinistiske, og de videnskabsmænd, som man berører den samling, som de har arbejdet med hele deres liv, kalder det ærede medlem hr. Alsing Andersen, når de kritiserer lovforslaget, for fagegoistiske, institutegoistiske og nationalegoistiske. Det synes jeg ikke er betegnelser, som tyder på respekt for disse menneskers mening og følelser, og jeg påkalder respekt for dem.

Nå, tonen er jo altid svær at diskutere. Vi har mange års erfaring for, at man altid synes, at ens egen tone er pæn og sober, medens man finder, at modstanderne er, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen sagde, arrogante og hånende. Det er fuldstændig, som ørerne opfatter tingene, og der er nok nogen, som vil opfatte det ærede medlems tale i formiddags som hånende og arrogant, og sådan opfatter det ærede medlem altså andres. Jeg synes nu ikke, at der i debatten ude omkring, og slet ikke fra udleveringsmodstandernes side, har været brugt en arrogant og hånende tone. Det ligger naturligvis mange mennesker på sinde, om man skal give en gave af denne karakter, og om det skal gennemføres på den foreslåede måde, og det kan ikke undre, at der kommer en skarp debat om tingene. Men det er, som det er fremhævet, en af demokratiets ideer.

Jeg har lagt mærke til, at man under debatten har påkaldt tolerance og liberalitet, og det vil jeg da meget gerne give udtryk for. Jeg har hørt ærede medlemmer tale om, at nu måtte vi ikke grave grøfter dybere, vi skulle være med til at borttrykke misstemning. Men det er altid dem, der gennemfører deres standpunkter uden hensyn til mindretallet, der påberåber sig det synspunkt, at nu skal vi ikke grave grøfter, nu skal vi ikke skabe misstemning, nu skal mindretallet virkelig optræde værdigt o. s. v. Mindretallet må altså ikke blot bøje sig for flertallets afgørelse, men skal også, fordi man lægger sagen op i et nordisk plan, hvor den efter mit skøn overhovedet ikke

hører hjemme, være så venlig at passe på ikke at blive for skarp i sin kritik, finde sig i det, der sker, og gøre det med smil, således at man ikke ødelægger det gode forhold til det islandske folk.

Jeg har sagt i mindretalsbetænkningen, at jeg forstår meget vel det islandske folks ønske, men jeg mener, at her står et folks politisk-nationalistiske ønske over for en codex for en international videnskab: at man prøver på at fastholde videnskabelige samlinger. Det er det, sagen drejer sig om, og det må kunne diskuteres tolerant og liberalt. Men det må ikke forlanges, at de, der er modstandere af denne udlevering, skal passe på ikke at skabe misstemning ved deres ordvalg, for hvis man ikke ville have skabt misstemning i sagen, havde det stået til flertallet, til regeringen at hindre det ved at forberede sagen på en helt anden måde og give den en ganske anden behandling her i tinget.

Den højtærede minister siger nu, at denne sag drejer sig om en principbeslutning, den måtte man først have, og den højtærede minister gjorde gældende, at man jo ikke kunne komme med denne principbeslutning uden at vide, om den blev modtaget i Island. Jeg synes, det er en fuldstændig bagvendt fremgangsmåde, den højtærede minister her har valgt. Jeg forstår ikke, den højtærede minister kan mene, at det ting, der skal tage principbeslutningen, skal gøre det på et tidspunkt, hvor regeringen har givet sit løfte til den islandske regering. Jeg forstår på den højtærede undervisningsminister, at hans synspunkt er det, at det ville være omsonst at komme med et forslag her i tinget, hvis man ikke vidste, om den islandske regering ville acceptere det. Et er dog at slutte en traktat, noget andet er at forberede en traktat. Jeg tror, en regering ved, at der er forskel herpå. Et er at foretage nogle uforpligtende forhandlinger, noget andet er at træffe en aftale med et andet land, således at den, der skal give gaven — og det skulle være folkettinget, der skulle beslutte denne gavegivning — dog stod frit med hensyn til kriteriet, dog stod frit med hensyn til f. eks., om de to skindbøger, der er direkte nævnt i forslaget, og som falder uden for kriteriet, nemlig Flatøbogen og Codex Regius, skulle medtages. Det havde dog været rimeligt, om folkettinget havde